Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)

den 6 februari 2014*

”Begäran om förhandsavgörande — Förordning (EG) nr 1383/2003 — Åtgärder som syftar till att förhindra att varumärkesförfalskade och pirattillverkade varor släpps ut på marknaden — Artikel 2 — Förordningens tillämpningsområde — Internetförsäljning av ett varumärkesförfalskat armbandsur från ett tredjeland till en i en medlemsstat bosatt privatperson för privat bruk — Tullmyndigheternas beslag av armbandsuret när det fördes in i medlemsstaten — Beslagets lagenlighet — Villkor — Villkor avseende intrång i immateriella rättigheter — Direktiv 2001/29/EG — Artikel 4 — Spridning till allmänheten — Direktiv 2008/95/EG — Artikel 5 — Förordning (EG) nr 207/2009 — Artikel 9 — Användning i näringsverksamhet”

I mål C-98/13,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Højesteret (Danmark) genom beslut av den 25 februari 2013, som inkom till domstolen den 27 februari 2013, i målet

Martin Blomqvist

mot

Rolex SA,

Manufacture des Montres Rolex SA,

meddelar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden R. Silva de Lapuerta samt domarna J.L. da Cruz Vilaça, G. Arestis, J.-C. Bonichot (referent) och A. Arabadjiev,

generaladvokat: P. Cruz Villalón,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Martin Blomqvist, genom J. Petersen, advokat,

— Rolex SA och Manufacture des Montres Rolex SA, genom K. Dyekjær och T. Mølsgaard, advokater,

* Rättegångsspråk: danska.

— Estlands regering, genom N. Grünberg och M. Linntam, båda i egenskap av ombud,

— Frankrikes regering, genom D. Colas och B. Beaupère-Manokha, båda i egenskap av ombud,

— Polens regering, genom B. Majczyna, i egenskap av ombud,

— Europeiska kommissionen, genom M. Clausen och W.F. Bulst, båda i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av rådets förordning (EG) nr 1383/2003 av den 22 juli 2003 om tullmyndigheternas ingripande mot varor som misstänks göra intrång i vissa immateriella rättigheter och om vilka åtgärder som skall vidtas mot varor som gör intrång i vissa immateriella rättigheter (EUT L 196, s. 7) (nedan kallad tullförordningen), av artikel 4.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/29/EG av den 22 maj 2001 om harmonisering av vissa aspekter av upphovsrätt och närstående rättigheter i informationssamhället (EGT L 167, s. 10) (nedan kallat upphovsrättsdirektivet), av artikel 5.1 och 5.3 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/95/EG av den 22 oktober 2008 om tillnärmningen av medlemsstaternas varumärkeslagar (EUT L 299, s. 25) (nedan kallat varumärkesdirektivet) och av artikel 9.1 och 9.2 i rådets förordning (EG) nr 207/2009 av den 26 februari 2009 om gemenskapsvarumärken (EUT L 78, s. 1) (nedan kallad gemenskapsvarumärkesförordningen).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Martin Blomqvist å ena sidan och Rolex SA och Manufacture des Montres Rolex SA (nedan gemensamt kallade Rolex) å andra sidan, angående förstöring av ett varumärkesförfalskat armbandsur som tullmyndigheterna beslagtagit och som Martin Blomqvist hade köpt via en kinesisk internetbutik.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

Tullförordningen

3 I skälen 2 och 8 i tullförordningen anges följande:

”(2) Saluföring av varumärkesförfalskade och pirattillverkade varor och över huvud taget alla varor som gör intrång i immateriella rättigheter medför väsentlig skada för de tillverkare och handelsidkare som följer lagen och för rättighetshavarna samt vilseleder konsumenterna, som ibland också utsätts för hälso- och säkerhetsrisker. Sådana varor bör därför i möjligaste mån hindras från att släppas ut på marknaden, och i detta syfte bör åtgärder införas för att effektivt bekämpa denna olagliga verksamhet utan att den lagliga handeln hindras. Detta mål stämmer överens med insatserna i samma syfte på internationell nivå.

…

(8) När ett förfarande inleds i syfte att fastställa om intrång har gjorts i immateriella rättigheter enligt de nationella bestämmelserna kommer förfarandet att genomföras med beaktande av kriterierna för fastställande av om varor tillverkade i den berörda medlemsstaten gör intrång i immateriella rättigheter. Medlemsstaternas bestämmelser om de rättsliga instansernas behörighet och om de rättsliga förfarandena berörs inte av denna förordning.”

4 Artikel 1 i förordningen har följande lydelse:

”1. I denna förordning fastställs villkoren för tullmyndigheternas ingripande när varor misstänks göra intrång i immateriella rättigheter i följande situationer:

…

b) Varorna påträffas vid en kontroll av varor som förs in till eller ut från gemenskapens tullområde i enlighet med artiklarna 37 och 183 i [rådets] förordning (EEG) nr 2913/92 [av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4)] … .

2. I denna förordning fastställs också de åtgärder som de behöriga myndigheterna skall vidta med avseende på de varor som avses i punkt 1, om det fastställs att de gör intrång i immateriella rättigheter.”

5 Artikel 2.1 a och b i förordningen har följande lydelse:

”1. I denna förordning avses med *varor som gör intrång i immateriella rättigheter*:

a) *varumärkesförfalskade varor:*

i) varor, inbegripet emballage, som utan tillstånd har försetts med ett varumärke som är identiskt med det giltigt registrerade varumärket för varor av samma slag eller som i väsentliga drag inte kan skiljas från ett sådant varumärke och som därigenom gör intrång i varumärkesinnehavarens rättigheter enligt [rådets förordning (EG) nr 40/94 av den 20 december 1993 om gemenskapsvarumärken (EGT L 11, s. 1; svensk specialutgåva, område 17, volym 2, s. 3)] eller enligt lagstiftningen i den medlemsstat där ansökan om tullmyndigheternas ingripande görs,

…

b) *pirattillverkade varor*: varor som är eller innehåller kopior som tillverkats utan medgivande från innehavaren av upphovsrätten eller närstående rättigheter eller av formskyddet, oavsett om den är registrerad enligt nationell lagstiftning eller ej, eller från en person med vederbörligt tillstånd av rättighetshavaren i tillverkningslandet, om framställningen av dessa kopior gör intrång i rättigheten enligt [rådets förordning (EG) nr 6/2002 av den 12 december 2001 om gemenskapsformgivning (EGT L 3, s. 1)] eller lagstiftningen i den medlemsstat där ansökan om tullmyndigheternas ingripande görs.”

6 Artikel 9.1 i samma förordning föreskriver följande:

”Om ett tullkontor … finner … att de varor som beslutet avser och som befinner sig i någon av de situationer som avses i artikel 1.1 misstänks göra intrång i en immateriell rättighet, skall tullkontoret uppskjuta frigörandet av varorna eller kvarhålla dessa.”

7 Enligt artikel 10 första stycket i samma förordning gäller följande:

”De gällande bestämmelserna i den medlemsstat där varorna befinner sig i någon av de situationer som avses i artikel 1.1 skall tillämpas för att avgöra om det gjorts intrång i en immateriell rättighet enligt de nationella bestämmelserna.”

8 Artikel 17.1 i förordningen har följande lydelse:

”Utan att det påverkar tillämpningen av andra rättsmedel som står rättighetshavaren till buds skall medlemsstaterna vidta de åtgärder som är nödvändiga för att göra det möjligt för de behöriga myndigheterna att

a) i överensstämmelse med tillämpliga bestämmelser i nationell lagstiftning förstöra varor som befunnits göra intrång i en immateriell rättighet eller placera dem utanför handelsflödet på ett sätt som eliminerar skadan för rättighetshavaren, utan kompensation av något slag och, såvida inte annat anges i den nationella lagstiftningen, utan kostnad för statskassan, …

…”

Upphovsrättsdirektivet

9 Artikel 4.1 i upphovsrättsdirektivet har följande lydelse:

”Medlemsstaterna skall ge upphovsmän en ensamrätt att tillåta eller förbjuda all slags spridning till allmänheten, genom försäljning eller på annat sätt, av originalet av deras verk eller av kopior av detta.”

Varumärkesdirektivet

10 Artikel 5.1 och 5.3 i varumärkesdirektivet har följande lydelse:

”1. Det registrerade varumärket ger innehavaren en ensamrätt. Innehavaren har rätt att förhindra tredje man, som inte har hans tillstånd, att i näringsverksamhet använda

a) tecken som är identiska med varumärket …

…

3. Om villkoren i punkterna 1 och 2 är uppfyllda får bl.a. följande förbjudas:

…

b) Att utbjuda varor till försäljning, marknadsföra dem eller lagra dem för dessa ändamål eller utbjuda eller tillhandahålla tjänster under tecknet.

c) Att importera eller exportera varor under tecknet.

…”

Gemenskapsvarumärkesförordningen

11 Artikel 9.1 och 9.2 i gemenskapsvarumärkesförordningen har följande lydelse:

”1. Ett gemenskapsvarumärke ger innehavaren ensamrätt. Innehavaren har rätt att förhindra tredje man som inte har hans medgivande att i näringsverksamhet använda

a) ett tecken som är identiskt med gemenskapsvarumärket …

…

2. Bland annat kan följande förbjudas enligt punkt 1:

…

b) Att utbjuda varor till försäljning, marknadsföra dem eller lagra dem för dessa ändamål eller utbjuda eller tillhandahålla tjänster under tecknet.

c) Att importera eller exportera varor under tecknet.

…”

Dansk rätt

12 Enligt styckena 1 och 3 i 2 § upphovsrättslagen (ophavsretsloven), i dess lydelse enligt lovbekendtgørelse nr 202 av den 27 februari 2010, varigenom upphovsrättsdirektivet införlivats med nationell rätt, gäller följande:

”1. Upphovsrätt innefattar, med de inskränkningar som föreskrivs i det följande, uteslutande rätt att förfoga över verket genom att framställa exemplar av det och genom att göra det tillgängligt för allmänheten, i ursprungligt eller ändrat skick, i översättning eller bearbetning, i annan litteratur- eller konstart eller i annan teknik.

…

3. Verket görs tillgängligt för allmänheten när

1) exemplar av verket bjuds ut till försäljning, uthyrning eller utlåning eller annars sprids till allmänheten,

2) exemplar av verket visas offentligt, eller

3) verket framförs offentligt.”

13 Enligt styckena 1 och 3 i 4 § varumärkeslagen (varemærkeloven), i dess lydelse enligt lovbekendtgørelse nr 109 av den 24 januari 2012, varigenom varumärkesdirektivet införlivats med nationell rätt, gäller följande:

”1. Innehavaren av en varumärkesrätt kan förbjuda andra att utan dennes tillstånd i näringsverksamhet använda ett tecken som är

1) identiskt med varumärket och de varor eller tjänster som tecknet används för är av samma slag som de varor eller tjänster som varumärkesskyddet omfattar,

2) identiskt med eller liknar varumärket och varorna eller tjänsterna är av samma eller liknande slag, om det finns en risk för förväxling, inbegripet att det uppfattas finnas ett samband med varumärket.

…

3. Som användning i näringsverksamhet anses särskilt

1) att förse varor eller deras förpackningar med tecknet,

2) att bjuda ut varor till försäljning, föra ut dem på marknaden, lagra dem för dessa ändamål eller bjuda ut eller tillhandahålla tjänster under tecknet,

3) att importera eller exportera varor under tecknet, eller

4) att använda tecknet i affärshandlingar och reklam.”

145 § i lagstiftningsdekret nr 1047 av den 20 oktober 2005 om tillämpning av Europeiska gemenskapernas förordning om tullmyndigheternas ingripande mot varor som misstänks göra intrång i vissa immateriella rättigheter och om vilka åtgärder som skall vidtas mot varor som gör intrång i vissa immateriella rättigheter (lovbekendtgørelse om anvendelse af Det Europæiska Fællesskabs forordning om toldmyndighedernes indgriben over for varer, der mistænkes for at krænke visse intellektuelle ejendomsrettigheder, og om de foranstaltninger, som skal træffes over for varer, der krænker sådanne rettigheder) stadgar följande:

”[1]. Varumottagaren kan i ett ärende som inleds enligt artikel 9 i [tull]förordningen begära att rätten prövar huruvida villkoren för att skjuta upp frigörandet av varorna enlig nämnda artikel 9 är uppfyllda. Rätten kan besluta att varor ska frigöras.

2. Varumottagaren kan inte överklaga tull- och skattemyndighetens beslut om att skjuta upp frigörandet av varorna till överordnad förvaltningsmyndighet.”

154 § i förordning nr 12 av den 9 januari 2006 om tillämpning av Europeiska gemenskapernas förordning om tullmyndigheternas ingripande mot varor som misstänks göra intrång i vissa immateriella rättigheter och om vilka åtgärder om skall vidtas mot varor som gör intrång i vissa immateriella rättigheter (bekendtgørelse om anvendelse af Det Europæiske Fællesskabs forordning om toldmyndighedernes indgriben over for varer, der mistænkes for at krænke visse intellektuelle ejendomsrettigheder, og om de foranstaltninger, som skal træffes over for varer, der krænker sådanne rettigheder) föreskriver följande:

”[1.] Varor som konstaterats göra intrång i en immateriell rättighet som omfattas av definitionen i artikel 2.1 i [tull]förordningen ska tillfalla statskassan och förstöras. Förstöringen ska ske i enlighet med vad som föreskrivs i artikel 17.1 a i [tull]förordningen.

2. När varor förstörs enligt punkt 1 ska ingen ersättning lämnas.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

16 I januari 2010 beställde Martin Blomqvist, som bor i Danmark, ett armbandsur som beskrevs som ett armbandsur av varumärket Rolex från en kinesisk internetbutik. Beställningen och betalningen skedde via internetbutikens engelskspråkiga webbplats. Säljaren sände armbandsuret som postpaket från Hongkong.

17 När paketet anlände till Danmark kontrollerade tullmyndigheterna försändelsen och sköt upp frigörandet av armbandsuret, eftersom de misstänkte att det utgjorde en förfalskning av ett äkta armbandsur av märket Rolex och gjorde intrång i upphovsrätten till den aktuella modellen. Myndigheterna underrättade den 18 mars 2010 Rolex och Martin Blomqvist om detta.

18 Efter att det konstaterats att det var fråga om en varumärkesförfalskning begärde Rolex att frigörandet av armbandsuret även fortsatt skulle skjutas upp. Rolex bad också om Martin Blomqvists samtycke till att tullmyndigheten förstörde armbandsuret.

19 Martin Blomqvist lämnade inget sådant samtycke och hänvisade till att han lagligt hade köpt armbandsuret.

20 Rolex väckte talan mot Martin Blomqvist vid Sø- og Handelsretten och yrkade att han skulle förpliktas att medge suspensionen av frigörandet och förstöringen av armbandsuret utan ersättning. Rätten biföll Rolex talan.

21 Martin Blomqvist överklagade till Højesteret. Den domstolen frågar sig huruvida det i ett fall som detta faktiskt föreligger ett intrång i en immateriell rättighet, något som är ett villkor för att tullförordningen ska kunna tillämpas, eftersom det för detta krävs dels att det skett ett intrång i en upphovsrätt eller en varumärkesrätt som åtnjuter skydd i Danmark, dels att den påstådda överträdelsen ägt rum i denna medlemsstat. Det är ostridigt att Martin Blomqvist köpte armbandsuret för privat bruk och att han inte har åsidosatt den danska upphovsrättslagen eller varumärkeslagen. Den fråga som den hänskjutande domstolen ställts inför är då huruvida säljaren har gjort intrång i upphovsrätten och varumärkesrätten i Danmark. Højesteret frågar sig följaktligen, och med hänsyn till domstolens praxis (dom av den 12 juli 2011 i mål C-324/09, L'Oréal m.fl., REU 2011, s. I-6011, av den 1 december 2011 i de förenade målen C-446/09 och C-495/09, Philips, och av den 21 juni 2012 i mål C-5/11, Donner), huruvida det i det aktuella fallet är fråga om spridning till allmänheten i den mening som avses i upphovsrättsdirektivet och om användning i näringsverksamhet i den mening som avses i varumärkesdirektivet och gemenskapsvarumärkesförordningen.

22 Under dessa omständigheter beslutade Højesteret att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till domstolen:

”1) Ska artikel 4.1 i [upphovsrättsdirektivet] tolkas så, att det ska anses utgöra 'spridning till allmänheten' av en upphovsrättsligt skyddad vara i en medlemsstat att ett företag via en webbplats i ett tredjeland ingår avtal om försäljning och försändelse av varan till en privat köpare med en för säljaren känd adress i den medlemsstat där varan är upphovsrättsligt skyddad, mottar betalning för varan och sänder den till köparen på den avtalade adressen, eller krävs det i den situationen även att varan innan den såldes ingick i ett försäljningsutbud eller i reklam riktad till konsumenterna i den medlemsstat dit varan levererats eller visades upp på en webbplats riktad till dessa konsumenter?

2) Ska artikel 5.1 och 5.3 i [varumärkesdirektivet] tolkas så, att det ska betraktas som användning av ett varumärke 'i näringsverksamhet' i en medlemsstat att ett företag via en webbplats i ett tredjeland ingår avtal om försäljning och försändelse av en vara försedd med varumärket i fråga till en privat köpare med en för säljaren känd adress i den medlemsstat där varumärket är registrerat, mottar betalning för varan och sänder den till köparen på den avtalade adressen, eller krävs det i den situationen även att varan innan den såldes ingick i ett försäljningsutbud eller i reklam riktad till konsumenterna i den medlemsstat dit varan levererats eller visades upp på en webbplats riktad till dessa konsumenter?

3) Ska artikel 9.1 och 9.2 i [gemenskapsvarumärkesförordningen] tolkas så, att det ska betraktas som användning av ett varumärke 'i näringsverksamhet' i en medlemsstat att ett företag via en webbplats i ett tredjeland ingår avtal om försäljning och försändelse av en vara försedd med ett

gemenskapsvarumärke till en privat köpare med en för säljaren känd adress i en medlemsstat, mottar betalning för varan och sänder den till köparen på den avtalade adressen, eller krävs det i den situationen även att varan innan den såldes ingick i ett försäljningsutbud eller i reklam riktad till konsumenterna i den medlemsstat dit varan levererats eller visades upp på en webbplats riktad till dessa konsumenter?

4) Ska artikel 2.1 b i [tullförordningen] tolkas så, att bestämmelserna om förhindrande av övergång till fri omsättning och om förstöring av 'pirattillverkade varor' bara får tillämpas i en medlemsstat om det skett en 'spridning till allmänheten' i medlemsstaten enligt de kriterier som anges i svaret på fråga 1?

5) Ska artikel 2.1 a i [tullförordningen] tolkas så, att bestämmelserna om förhindrande av övergång till fri omsättning och om förstöring av 'varumärkesförfalskade varor' bara får tillämpas i en medlemsstat om det förelegat användning 'i näringsverksamhet' i medlemsstaten enligt de kriterier som anges i svaret på frågorna 2 och 3?"

Prövning av tolkningsfrågorna

23 Den hänskjutande domstolen söker genom sina frågor ett klargörande av begreppet "spridning till allmänheten" i den mening som avses i artikel 4.1 i upphovsrättsdirektivet och av begreppet "användning i näringsverksamhet" i den mening som avses i artikel 5.1 och 5.3 i varumärkesdirektivet och i artikel 9.1 och 9.2 i gemenskapsvarumärkesförordningen, för att kunna bedöma huruvida det i det nationella målet har skett ett intrång i någon immateriell rättighet.

24 Enligt definitionen av begreppen "varumärkesförfalskade varor" och "pirattillverkade varor" i artikel 2.1 i tullförordningen avser dessa begrepp intrång i en varumärkesrätt, en upphovsrätt eller närstående rättighet eller ett formskydd som är tillämplig eller tillämpligt enligt unionslagstiftningen eller enligt nationell rätt i den medlemsstat där tullmyndigheterna ingripit. Härav följer att det endast är intrång i immateriella rättigheter enligt unionsrätten och medlemsstaternas nationella rätt som avses (se domen i de ovannämnda förenade målen Philips, punkt 50).

25 Tullförordningen fastställer härvidlag inget nytt kriterium för att avgöra om det har skett intrång i någon immateriell rättighet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 9 november 2006 i mål C-281/05, Montex Holdings, REG 2006, s. I-10881, punkt 40). Ett sådant intrång kan följaktligen bara åberopas för att motivera att tullmyndigheterna ingriper med stöd av den förordningen om försäljningen av den berörda varan kan påverka rättigheter som tillerkänts under de villkor som föreskrivs i upphovsrättsdirektivet, varumärkesdirektivet och gemenskapsvarumärkesförordningen.

26 Under dessa omständigheter ska tolkningsfrågorna förstås så, att den hänskjutande domstolen önskar få klarhet i huruvida det följer av tullförordningen att för att innehavaren av en immateriell rättighet avseende en vara som sålts till en person bosatt i en medlemsstat via en internetbutik i ett tredjeland åtnjuter det skydd som tillförsäkras innehavaren enligt denna förordning vid den tidpunkt då varan anländer till den medlemsstaten, måste försäljningen i den medlemsstaten betraktas som ett slags spridning till allmänheten eller som användning i näringsverksamhet. Den hänskjutande domstolen frågar sig även huruvida varan innan den såldes måste ha ingått i ett försäljningsutbud eller i reklam som riktar sig till konsumenterna i den aktuella medlemsstaten.

27 Domstolen vill för det första erinra om att en varumärkesinnehavare enligt varumärkesdirektivet och gemenskapsvarumärkesförordningen har rätt att förhindra att tredje man utan dennes medgivande i näringsverksamhet använder ett kännetecken som är identiskt med varumärket för varor och tjänster som är identiska med dem för vilka varumärket har registrerats, när användningen skadar eller kan skada varumärkets funktion (dom av den 23 mars 2010 i de förenade målen C-236/08–C-238/08, Google France och Google, REU 2010, s. I-2417, punkt 49 och där angiven rättspraxis).

28 För det andra ska, enligt upphovsrättsdirektivet, upphovsmän ha en ensamrätt att tillåta eller förbjuda all slags spridning till allmänheten, genom försäljning eller på annat sätt, av originalet av deras verk eller av kopior av detta. Spridning till allmänheten kännetecknas av en rad händelser som åtminstone sträcker sig från ingående av ett köpeavtal till fullgörelse av detta avtal genom leverans till en person ur allmänheten. En näringsidkare är således ansvarig för alla transaktioner som näringsidkaren själv genomför eller som genomförs för dennes räkning och som leder till en ”spridning till allmänheten” i en medlemsstat där de spridda varorna är upphovsrättsligt skyddade (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Donner, punkterna 26 och 27).

29 Under dessa omständigheter fordrar unionsrätten att försäljningen i en medlemsstat betraktas som ett slags spridning till allmänheten i den mening som avses i upphovsrättsdirektivet eller anses utgöra användning i näringsverksamhet i den mening som avses i varumärkesdirektivet och gemenskapsvarumärkesförordningen. En sådan spridning till allmänheten ska anses föreligga om det ingåtts ett avtal om köp och leverans.

30 Det är ostridigt i det nationella målet att Rolex i Danmark innehar de upphovsrätter och varumärkesrätter som bolaget åberopat och att armbandsuret i fråga utgör en varumärkesförfalskad och pirattillverkad vara i den mening som avses i artikel 2.1 a och b i tullförordningen. Det är även ostridigt av Rolex skulle ha haft rätt att hävda intrång i sina rättigheter om varan i fråga hade saluförts av en näringsidkare etablerad i Danmark, eftersom denna näringsidkare vid tidpunkten för saluföringen, vilken skett som ett led i en affärsverksamhet, i så fall, genom spridning till allmänheten, hade använt dessa rättigheter i näringsverksamhet. För att besvara de hänskjutna frågorna återstår därmed att pröva huruvida en immaterialrättsinnehavare, såsom Rolex, kan göra anspråk på samma skydd för sina rättigheter för det fall att, som i det nationella målet, varan sålts via en internetbutik i ett tredjeland där det skyddet inte gäller.

31 Förvisso är enbart det förhållandet att en webbplats är tillgänglig på det territorium för vilket varumärket registrerats inte tillräckligt för att försäljningserbjudanden som görs på webbplatsen ska anses riktade till konsumenter inom detta territorium (se domen i det ovannämnda målet L’Oréal m.fl., punkt 64).

32 Domstolen har emellertid redan slagit fast att intrång i de skyddade rättigheterna kan ske när varor från tredjeland, redan innan de anlänt till det territorium där skyddet gäller, är föremål för ett kommersiellt agerande som riktar sig till konsumenter inom detta territorium, såsom försäljning, utbjudande till försäljning eller reklam (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Philips, punkt 57 och där angiven rättspraxis).

33 Varor som kommer från ett tredjeland och som utgör imitationer av en vara som inom Europeiska unionen åtnjuter varumärkesskydd eller som utgör kopior av en vara som inom unionen åtnjuter upphovsrättsligt skydd eller skydd som närstående rättighet, eller formskydd, kan göra intrång i nämnda rättigheter och kan därför utgöra ”varumärkesförfalskade varor” eller ”pirattillverkade varor”, om det är styrkt att de är avsedda att föras ut på marknaden inom unionen. Sådan bevisning föreligger bland annat då det framgår att dessa varor har varit föremål för försäljning till en kund inom unionen eller utbjudande till försäljning eller reklam riktad till konsumenter i unionen (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Philips, punkt 78).

34 Det är ostridigt i det nationella målet att varan i fråga såldes till en kund inom unionen. Den situationen är således i alla händelser inte jämförbar med att varor saluförs på en ”elektronisk marknadsplats” eller att varor förs in på unionens tullområde under ett suspensivt arrangemang. Enbart den omständigheten att försäljningen skett via en internetbutik i ett tredjeland kan följaktligen inte medföra att innehavaren av en immateriell rättighet avseende den sålda varan nekas skydd enligt tullförordningen. Det behöver därvid inte prövas huruvida varan innan den såldes ingick i ett försäljningsutbud eller i reklam som riktade sig till konsumenterna inom unionen.

35 Av vad som anförts följer att de hänskjutna frågorna ska besvaras på följande sätt. Tullförordningen ska tolkas så, att innehavaren av en immateriell rättighet avseende en vara som sålts till en person bosatt i en medlemsstat via en internetbutik i ett tredjeland vid den tidpunkt då varan anländer till den medlemsstaten åtnjuter det skydd som tillförsäkras innehavaren enligt denna förordning, enbart på grundval av köpet av varan. Varan behöver härutöver inte innan den såldes ha ingått i ett försäljningsutbud eller i reklam riktad till konsumenterna i den aktuella medlemsstaten.

Rättegångskostnader

36 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (andra avdelningen) följande:

Rådets förordning (EG) nr 1383/2003 av den 22 juli 2003 om tullmyndigheternas ingripande mot varor som misstänks göra intrång i vissa immateriella rättigheter och om vilka åtgärder som skall vidtas mot varor som gör intrång i vissa immateriella rättigheter ska tolkas så, att innehavaren av en immateriell rättighet avseende en vara som sålts till en person bosatt i en medlemsstat via en internetbutik i ett tredjeland vid den tidpunkt då varan anländer till den medlemsstaten åtnjuter det skydd som tillförsäkras innehavaren enligt denna förordning, enbart på grundval av köpet av varan. Varan behöver härutöver inte innan den såldes ha ingått i ett försäljningsutbud eller i reklam riktad till konsumenterna i den aktuella medlemsstaten.

Underskrifter